

[Aksel Larsen.]

endnu ikke har fået fortrykket af Folketingsstidende fra begyndelsen af denne uge. Det er selvfølgelig yderst beklageligt; jeg deler det ærede medlems harme over det. På den anden side kan vi godt huske, hvad der blev sagt både i tirsdags og i onsdags. Jeg kan i hvert fald huske, at den højtærede statsminister og socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, fortalte, at det var mere end forargeligt, at socialistisk folkeparti stemte imod lovforslag sammen med venstre og de konservative; det var principielt forargeligt, at et parti som socialistisk folkeparti kunne gøre noget sådant.

Nu ser jeg imidlertid i tillægsbetænkningen vedrørende udskrivningslovforslaget, at et flertal — udvalget med undtagelse af socialistisk folkepartis medlem af udvalget — indstiller lovforslaget til endelig vedtagelse uændret. Jeg tillader mig at spørge: er det ikke længere forargeligt at stemme sammen med venstre og de konservative? Det var det jo i tirsdags, men der er altså sket noget siden i tirsdags. Jeg beder den højtærede statsminister forklare mig, hvad der er sket.

Iver Poulsen: Jeg kan helt tilslutte mig de udtalelser, som foregående ærede ordførere har fremsat i dag om den måde, hvorpå regeringen har ment at man kunne gennemføre disse lovforslag. Det er et hastværk og et jaskeri, som i hvert tilfælde efter min mening er ganske uværdigt og i strid med det virkelige demokratis grundidé. Der har ikke været tid til overhovedet at underkaste disse lovforslag nogen ordentlig og saglig behandling.

Hvad angår de to foreliggende lovforslag, kan jeg henvise til, hvad mit partis ordfører har sagt ved første og anden behandling. Jeg mener ikke, der er nogen som helst grund til her på det sidste at gå ind i en fornyet diskussion og gentage, hvad der tidligere er sagt; der er vist sagt så meget om disse ting, som tiden har tilladt. Jeg kan oplyse, at mit parti stemmer imod begge lovforslag.

Lis Groes: Når jeg har bedt om ordet inden udskrivningslovforslagets endelige vedtagelse, er det, fordi jeg gerne vil udtrykke

min meget dybe skuffelse over, at det heller ikke i år lykkedes at komme sambeskatningens ophævelse et skridt nærmere. Sambeskatningsproblemerne drejer sig ikke om penge alene; det drejer sig om en principiel ligestilling mellem mand og kvinde, en ligestilling, vor lovgivning er gennemsyret af, både når det gælder ægteskab, uddannelse, erhvervsmuligheder og løn.

Spørgsmålet om regulering af hustrufradraget har været nævnt fra forskellig side. Når den højtærede minister ikke har taget skridt til ændring af hustrufradraget trods det åbenbart ubillige i en manglende regulering helt tilbage til 1946, ser jeg det imidlertid som udtryk for, at han er enig med mig i, at fortsatte lapperier af denne art ikke løser problemerne, og at det er hans agt at fremkomme med en egentlig helhedsløsning af sambeskatningsproblemerne, når betænkningen herom har overvundet de eksorbitant store vanskeligheder, som den har mødt i dette forår.

Den høje regerings vilje til at finde en løsning fremgik jo allerede af den højtærede statsministers åbningstale ved folketingsårets begyndelse. Den blev senere fulgt op af den højtærede finansministers ord ved første behandling af dette lovforslag. Ministeren sagde dengang:

„Som jeg sagde ved finanslovforslagets fremsættelse, vil vi tage sagen op i regeringen, og det har da også været i mine tanker, at der fra regeringens side måtte komme en eller anden form for udspil i denne sag, således som det også her er efterlyst.“

At der skulle være mulighed for bred politisk tilslutning til en sambeskatningsreform i det høje ting, tyder udtalelser fra andre ærede medlemmer på såvel ved dette lovforslags første som anden behandling.

Når jeg i dag tager ordet, er det imidlertid ikke alene for at give udtryk for min skuffelse, men først og fremmest for at aflokke den højtærede minister et løfte om, at tiden, fra betænkningen foreligger og indtil vi samles i det nye folketingsår, må blive udnyttet til at arbejde med denne sag, således at vi kan forvente lovforslaget fremsat i så god tid, at der bliver mulighed for et grundigt udvalgsarbejde.

Når jeg presser på, skyldes det ikke alene min egen store interesse i denne sag, men